

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

01 octombrie 2014

mun. Chișinău

Colegiul penal în componența:

președinte – Ghenadie Nicolaev,

judcători – Vladimir Timofti și Nadejda Toma,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de avocatul Rusnac Aliona în numele inculpatului, prin care solicită casarea sentinței Judecătoriei Bălți din 29 iulie 2013 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 09 aprilie 2014, în cauza penală privindu-l pe

Ceahur Oleg Vladimir, născut la 10 iunie 1973,
originar din s. Făgădău, r-nul Fălești, domiciliat în
or. Bălți, str. Ceapaev 68/4.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 21.08.2012 – 29.07.2013;

Instanța de apel: 25.11.2013 – 09.04.2014;

Instanța de recurs: 29.07.2014 – 01.10.2014.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Bălți din 29 iulie 2013, Ceahur O., a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 151 alin. (2) lit. b) Cod penal, la 6 ani închisoare și în baza art. 287 alin. (3) Cod penal, la 4 ani închisoare.

În conformitate cu dispoziția art. 84 alin. (1) Cod penal, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, lui Ceahur O. i-a fost stabilit pedeapsa definitivă de 7 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

Acțiunea civilă înaintată de partea vătămată Porcescu I., privitor la încasarea prejudiciului moral și material a fost admisă în principiu, urmînd ca asupra despăgubirilor convenite să se pronunțe instanța în ordinea procedurii civile.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond a constatat, în fapt, că Ceahur O., la 23 iulie 2012, aproximativ la ora 22⁰⁰, fiind în stare ebrietate și aflîndu-se pe peronul stației Bălți-Oraș, intenționat, fără nici un motiv, profitînd de starea de neputință din cauza vârstei evident înaintate, l-a lovit cu pumnul în față pe cet. Ucrainei, Porcescu I., născut în 1941, care era în așteptarea trenului cu ruta Chișinău –

Rostov și drept rezultat ultimul a căzut jos pe peron, iar conform raportului de expertiză medico-legală nr. 301 din 27.07.2012, i s-a cauzat leziuni corporale grave.

Tot el, la 23 iulie 2012, după ce a încercat să părăsească locul faptei, fiind oprit la marginea peronului de către polițistul SOP CPT Bălți, Midrigan S., care îndeplinea serviciul de menținere a ordinii publice și care i-a propus să-l urmeze la postul de poliție, pentru clarificarea incidentului produs, Ceahur O. a refuzat să se conformeze cerințelor colaboratorului de poliție, numindu-l cu cuvinte necenzurate asmuțind spre el câinele sau, după care l-a lovit cu pumnul în regiunea coastelor și feței, cauzându-i dureri fizice. Ulterior, i-a zmulș insigna polițistului de pe cămașă și i-a deteriorat ceasul de pe mână de model „Citizen Eco Drive”, prețul căruia este de 4420 lei. Apoi, continuându-și acțiunile huliganice, Ceahur O. a luat o piatră de jos și a început să-l amenințe pe Midrigan S. cu vătămarea integrității corporale și a plecat de la locul faptei. Mai târziu, întorcându-se cu un topor a început să-i amenințe pe colaboratorii de poliție cu aplicarea lui, însă, fiind somat despre aplicarea armei din dotare, a părăsit locul infracțiunii.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, instanța a reținut că în drept, faptele inculpatului întrunesc elementele constitutive ale infracțiunilor prevăzute de art. 151 alin. (2) lit. b) Cod penal – *vătămarea intenționată gravă a integrității corporale sau a sănătății, care este periculoasă pentru viață, săvârșită profitând de starea de neputință evidentă, care se datorează vârstei înaintate* și în baza art. 287 alin. (3) Cod penal, *huliganismul agravat adică acțiunile intenționate care încalcă grosolan ordinea publică, însoțite de aplicarea violenței asupra persoanei, de opunere de rezistență violentă reprezentanților autorității, care curmă actele huliganice, prin conținutul lor deosebindu-se printr-o obrăznicie deosebită, săvârșite cu încercarea aplicării altor obiecte pentru vătămarea integrității corporale sau sănătății.*

3. Legalitatea și temeinicia sentinței de condamnare în termenul și modul prevăzut de art. 401- 402 Cod de procedură penală, a fost atacată cu apeluri de către avocatul Prisăcari I. și inculpatul Ceahur O..

3.1. Potrivit apelului declarat de partea apărării, s-a solicitat casarea sentinței de condamnare în privința lui Ceahur O., cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care ultimul să fie achitat în baza art. 151 și 287 Cod penal, invocând în motivare că cauza a fost examinată unilateral de instanța de fond și nu sub toate aspectele, dându-se prioritate probelor acuzării. La fel, apelantul a menționat că, de către instanța de fond a fost respins demersul privind efectuarea expertizei medico-legale în comisie și audierea medicului legist și medicului spitalului nr. 1 din mun. Bălți.

3.2. Prin apelul declarat de inculpat s-a solicitat casarea sentinței cu dispunerea achitării lui, din motivul neobiectivității instanței de fond, iar astfel fiindu-i încălcate drepturile inculpatului la un proces echitabil.

De asemenea, inculpatul consideră că instanța a avut o atitudine preconcepută pe cauza dată, iar sentința nu a fost primită de inculpat în limba rusă, pe care el o posedă.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 09 aprilie 2014, s-au respins, ca nefondate, apelurile inculpatului Ceahur O. și avocatului acestuia Prisăcari I., cu menținerea sentinței fără modificări.

5. În argumentarea deciziei adoptate, instanța de apel a statuat că starea de fapt reținută de către prima instanță în sarcina inculpatului Ceahur O., în baza art. 151 și 287 Cod penal și expusă, conform prevederilor legii, în sentința atacată, a fost probată la judecarea cauzei și în instanța de apel.

La fel, Colegiul penal, a constatat că instanța de fond corect a apreciat critic declarațiile inculpatului cu referire la faptul că dînsul i-a aplicat lui Porcescu I., leziuni corporale din imprudență și nu a comis infracțiunea de huliganism, nu a opus rezistență colaboratorilor de poliție și nu a încercat să aplice careva obiecte pentru vătămarea integrității corporale a acestora. Instanța de apel a considerat declarațiile respective drept o tactică de apărare a inculpatului, care urmărește eschivarea de la răspunderea penală pentru infracțiunile săvârșite.

La stabilirea categoriei și termenului pedepsei în privința inculpatului Ceahur O., s-a menționat că instanța de fond a ținut cont de prevederile art. 6, 7, 61, 75 Cod penal, luînd în considerație gravitatea infracțiunilor comise, motivul comiterii, persoana celui vinovat, circumstanțele cauzei, influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului.

În consecință, Colegiul penal a constatat că motivele indicate în apeluri nu pot servi drept temei de admitere a cererilor de apel declarate de inculpatul Ceahur O. și avocatul acestuia Prisăcari I., motiv pentru care urmează a fi respinse ca nefondate.

6. Nefiind de acord cu soluția instanței de apel, partea apărării atacată cu recurs ordinar hotărîrilor judecătorești de condamnare în privința inculpatului, solicitînd casarea sentinței și deciziei instanței de apel, cu dispunerea achitării lui Ceahur O. Pe capătul de învinuire în baza art. 287 alin. (3) Cod penal și recalificarea acțiunilor acestuia din prevederile art. 151 alin. (2) lit. b) Cod penal, în cele prevăzute de art. 157 Cod penal.

În motivarea cerințelor, recurentul invocă că instanța de fond, la pronunțarea sentinței de condamnare, nu a luat în considerație argumentele expuse de partea apărării, mai mult le-a respins, ca nefondate, dînd astfel prioritate celor menționate de partea acuzării.

Cu toate acestea, apărătorul opinează că în acțiunile inculpatului lipsesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 151 alin. (2) lit. b) Cod penal și anume, latura subiectivă care se caracterizează prin intenție directă de a-i aplica leziunile corporale grave părții vătămăte, menționînd că cînd s-a iscat conflictul pe peron între cele două doamne, inculpatul a văzut că un bărbat înalt s-a pornit spre femeile care se certau, acela fiind cet. Porcescu I., care, ulterior, primul i-a aplicat o

lovitură în față, ceea ce se dovedește prin raportul de expertiză medico-legală. Martorii audiați în cadrul examinării cauzei în instanța de apel au confirmat că partea vătămată Porcescu I. era un bărbat bine dezvoltat mai înalt ca inculpatul și nu arăta de vîrsta ce o a avea, ci mai tînăr, deci nicidecum lui Ceahur O. nu-i poate fi incriminat calificativul prevăzut de lit. b) a alin. (2) din art. 151 Cod penal.

De asemenea, recurentul consideră că acțiunile inculpatului necesită a fi recalificate din art. 151 alin. (2) Cod penal, în baza art. 157 Cod penal, deoarece Ceahur O. din imprudență i-a provocat părții vătămate Porcescu I. leziuni corporale grave.

În final, avocatul menționează și faptul că inculpatul nu-și recunoaște vina pe capătul de învinuire în baza art. 287 alin.(3) Cod penal, din motiv că în acțiunile lui lipsesc elementele constitutive ale infracțiunii respective, specificînd că în timp ce Ceahur O. s-a pornit cu copilul spre casă, polițistul Midrigan S. i-a zis să se oprească și să-l urmeze, însă el deja nu se afla pe peron, ci pe o porțiune de drum unde nu sunt case, sau careva instituții, astfel prin acțiunile lui nefiind sistată sau perturbată cumva activitatea lor sau ordinea publică, iar cu privire la toporul pe care inculpatul l-ar fi avut în mîină, aceasta este o versiune eronată a părții acuzării, întrucît dacă acest obiect era prezent la inculpat, dînsul avea să-l arunce undeva, dar nu să-l ducă acasă.

Astfel, pe cale de consecință, reieșind din cele expuse, recurentul specifică că se exclude posibilitatea săvîrșirii infracțiunii de huliganism agravat de către Ceahur O. și pe capătul respectiv de acuzare procesul penal în privința lui urmează a fi încetat.

În drept, recursul ordinar declarat se întemeiază pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 12) al Cod de procedură penală.

7. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că acesta este inadmisibil, pentru următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărîrii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent.

Din textul recursului declarat, se constată că recurentul invocă drept temei prevederile art. 427 alin. (1) pct. 12) Cod de procedură penală, iar potrivit acestei norme, hotărîrea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara o eroare de drept, comisă de aceasta, atunci cînd faptei săvîrșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Potrivit art. 113 alin. (1) Cod penal, se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei

prejudiciabile săvârșite și semnele componenței infracțiunii prevăzute de norma penală.

Călăuzitoare în acest sens sunt și prevederile pct. 18 din Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție din 30.10.2009 „Cu privire la judecarea recursului ordinar în cauza penală”, potrivit căruia „... erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial. Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material”.

Însă, pentru o atare concluzie, trebuie să se țină seamă de fapta săvârșită și cum aceasta a fost stabilită de către instanța de apel și dacă această faptă a fost încadrată în norma penală corectă, iar dacă fapta s-a încadrat într-o altă normă penală, înseamnă că acesteia i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Din textul deciziei recurate, se constată că instanța de apel, a cercetat toate probele prezentate și le-au apreciat din punct de vedere al pertinentei, concludenței și utilității acestora și care, în ansamblul lor, au confirmat vinovăția inculpatului Ceahur O., de săvârșirea infracțiunilor incriminate. Conținutul probelor și valoarea lor probatorie este analizată în textul hotărârii recurate și temeiuri de a pune la îndoială veridicitatea acestor probe, instanța de recurs nu a stabilit.

Prin urmare, instanța de recurs apreciază ca fiind corectă situației de fapt, stabilită de către instanțele ierarhic inferioare, precum și, calificarea infracțiunilor reținute în sarcina inculpatului, după semnele componenței de infracțiune prevăzute de art. 151 alin. (2) lit. b) și art. 287 alin. (3) Cod penal.

Referitor la criticele recurentului precum că în acțiunile inculpatului lipsesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 151 alin. (2) lit. b) Cod penal și anume, latura subiectivă care se caracterizează prin intenție directă de a-i aplica leziunile corporale grave părții vătămate, Colegiul penal expune următoarele.

Așadar, apărarea menționează că când s-a iscat conflictul pe peron cet. Porcescu I., primul i-a aplicat o lovitură în față lui Ceahur O., ceea ce se dovedește prin raportul de expertiză medico-legală. Martorii audiați în cadrul examinării cauzei în instanța de apel au confirmat că partea vătămată Porcescu I. era un bărbat bine dezvoltat mai înalt ca inculpatul și nu arăta de vîrsta ce o a avea, ci mai tînăr, deci inculpatului nicidecum nu-i poate fi incriminat calificativul prevăzut de lit. b) a alin. (2) din art. 151 Cod penal.

Mai mult, din atare considerente, recurentul consideră că acțiunile inculpatului necesită a fi recalificate din prevederile art. 151 alin. (2) lit. b) Cod penal, în baza art. 157 Cod penal, deoarece inculpatul din imprudență i-a provocat părții vătămate Porcescu I. leziuni corporale grave.

Asupra acestor alegații, specificăm că potrivit interpretărilor din doctrina juridică, vătămarea gravă a integrității corporale este o infracțiune materială și se consideră consumată din momentul producerii vătămărilor grave a integrității

corporale sau a sănătății.

Latura obiectivă a infracțiunii de vătămare intenționată gravă a integrității corporale sau a sănătății se poate realiza prin provocarea a cel puțin unei daune sănătății persoanei, și anume, la caz, se constată că potrivit raportului de expertiză medico-legală nr. 301 din 27.07.2012, lui Porcescu I. i-au fost cauzate leziuni corporale grave, manifestate prin traumă cranio-cerebrală închisă sub formă de edem a țesuturilor moi în regiunea occipitală, fractura liniară a osului occipital, contuzie cerebrală, care sunt periculoase pentru viață.

Latura subiectivă a infracțiunii respective constă în vinovăția sub formă de intenție directă sau indirectă.

La caz, așa cum rezultă din actele dosarului și din declarațiile martorilor Gherasimciuc Anastasia și Iagubov Dumitru, inculpatul a fost cel care primul l-a lovit pe partea vătămată, dorind să intervină în conflictul iscat între doamnele care se aflau pe peron. Aici, corect s-a statuat de către instanța de fond că nu are relevanță starea părții vătămate pînă la aplicarea loviturii, deoarece cert a fost demonstrată legătura cauzală a loviturii aplicate de inculpat și vătămrile corporale constatate prin raportul de expertiză medico-legală a lui Porcescu I..

Cu privire la etatea părții vătămate și afirmarea inculpatului precum că de la prima vedere nu se înțelegea că cet. Porcescu I. are o vîrstă înaintată, Colegiul apreciază aceste afirmații drept declarative, făcute de inculpat cu scopul de a se eschiva de la răspunderea penală, dat fiind faptul că vîrsta de 71 ani a cet. Porcescu I. nu putea fi ascunsă cumva. Mai mult, din declarațiile martorului Iagubov D. se conchide că acesta și-a dat seama de vîrsta înaintată a părții vătămate, chiar din momentul cînd a văzut-o zăcînd jos, fără cunoștință.

Or, reieșind din circumstanțele faptei, constatate de instanțele ierarhic inferioare, acțiunile inculpatului Ceahur O. corect au fost încadrate juridic în baza art. 151 alin. (2) lit. b) Cod penal, deoarece din probatoriu administrat și verificat în cadrul ședințelor de judecată de către instanțe, s-a stabilit cu certitudine toate elementele constitutive ale infracțiunii imputate.

Totodată, aceste circumstanțe confirmă indubitabil că inculpatul a cauzat părții vătămate leziuni corporale grave intenționat, dar nu din imprudență, sau după cum afirmă apărarea, apărîndu-se de partea vătămată, care se pretinde că primul l-a lovit, această versiune, la fel, fiind respinsă prin probe verosimile.

Referitor la criticele invocate de recurent precum că instanțele ierarhic inferioare la adoptarea hotărîrilor s-au bazat doar pe declarațiile părții acuzării, dînd prioritate probelor prezentate de învinuire și respingîndu-le pe cele invocate de partea apărării, Colegiul penal reține următoarele.

În ceea ce privește faptul dacă o asemenea situație reprezintă o eroare de drept, în conformitate cu art. 93 alin. (2) Cod de procedură penală, declarațiile părții vătămate, a martorilor și ale inculpatului se consideră probe egale, legea nu stipulează

că dispozițiile părții vătămate au prioritate față de cele ale inculpatului, iar instanța de judecată, avînd în vedere egalitatea părților în proces, este obligată să asigure cercetarea tuturor circumstanțelor cauzei și probele prezentate de părți, în egală măsură, ca, ulterior, să le dea acestora o apreciere obiectivă și sub toate aspectele.

Deci, așa cum reiese în mod evident din actele dosarului, instanța de fond a dat deplină eficiență probelor cercetate, evaluîndu-le în mod unitar și evidențiind aspectele concordante ce susțin vinovăția inculpatului în săvîrșirea infracțiunilor care i-au fost imputate prin rechizitoriu.

De asemenea, reieșind din analiza textuală a deciziei instanței de apel, Colegiul conchide că și această instanță a respectat această obligație, a apreciat în mod obiectiv atît declarațiile părții vătămate, a martorilor, cît și ale inculpatului, care și-au găsit confirmarea prin alte probe recercetate în cadrul ședințelor instanței de apel. După cum rezultă din textul deciziei, instanța de apel a descris conținutul acestor probe în modul în care dînșii au relatat informațiile cunoscute de ei, referitor la săvîrșirea infracțiunilor prevăzute de art. 151 alin. (2) lit. b) Cod penal și art. 287 alin. (3) Cod penal, dîndu-le o apreciere obiectivă și corectă.

De altfel, Colegiul reiterează că, indiscutabil, chestiunea cu privire la aprecierea probelor dată de instanțele ierarhic inferioare, care este invocată de recurent, ține de starea de fapt a cauzei, iar stabilirea ei este de competența instanței de fond. Prin urmare, în lumina jurisprudenței constante a Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție, se reține că regula generală desprinsă din dispozițiile art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că la etapa de judecare a recursului ordinar instanța de recurs verifică erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în baza temeiurilor stipulate expres de norma respectivă, dar nu apreciază sau face o reapreciere a stării de fapt reținute în speță.

O altă critică pe care o invocă partea apărării în recursul declarat se referă la faptul că inculpatul nu-și recunoaște vina pe capătul de învinuire în baza art. 287 alin.(3) Cod penal, menționînd că în acțiunile lui lipsesc elementele constitutive ale infracțiunii respective, din motiv că în timp ce Ceahur O. s-a pornit cu copilul spre casă, polițistul Midrigan S. i-a zis să se oprească și să-l urmeze, însă el deja nu se afla pe peron, ci pe o porțiune de drum unde nu sunt case, sau careva instituții, astfel prin acțiunile lui nefiind sistată sau perturbată cumva activitatea lor sau ordinea publică, iar cu privire la toporul pe care inculpatul l-ar fi avut în mîină, aceasta este o versiune eronată a părții acuzării, întrucît dacă acest obiect era prezent la inculpat, dînsul avea să-l arunce undeva, dar nu să-l ducă acasă.

Or, pornind de la dispoziția normei art. 287 alin. (3) Cod penal, componența de infracțiune există în cazul cînd de către inculpat au fost săvîrșite acțiuni intenționate care încalcă grosolan ordinea publică și exprimă o vădită lipsă de respect față de societate, săvîrșite cu aplicarea unor obiecte pentru vătămarea integrității corporale.

Prin urmare, trăsătura esențială a huliganismului este încălcarea grosolană a ordinii publice, exprimată printr-o vădită lipsă de respect față de societate.

Ordine publică a fost definită în literatura de specialitate ca fiind o totalitate de relații sociale, ce asigură o ambianță liniștită de conviețuire în societate, de inviolabilitate a persoanei și a integrității patrimoniului, precum și activitatea normală a instituțiilor de stat și publice.

Potrivit pct. 3 din Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 4 din 19.06.2006, cu privire la practica judiciară în cauzele penale despre huliganism, prin încălcare grosolană a ordinii publice ce exprimă o vădită lipsă de respect, se are în vedere săvârșirea unor acțiuni intenționate ce atentează la regulile sociale și morale de conviețuire, care sunt încălcate într-un mod grosolan și demonstrativ de către violatorul ordinii publice prin necuviință, neobrăzare, comportare batjocoritoare cu cetățenii, prin înjosire a onoarei și demnității personalității, încălcare îndelungată și insistentă a ordinii publice, zădărniciere a activităților de masă, suspendare temporară a activității normale a întreprinderilor, instituțiilor, organizațiilor, transportului obștesc etc.

Prin huliganism însoțit de aplicarea violenței asupra persoanelor se are în vedere violența fizică ce se poate manifesta prin cauzarea unor prejudicii sănătății, care pot surveni în urma săvârșirii unor acțiuni cu caracter violent produse prin aplicarea de lovituri, prin imobilizarea, îmbrâncire, punerea unei piedici victimei, urmate de cauzarea vătămarilor intenționate ușoare a integrității corporale sau sănătății.

Latura subiectivă a infracțiunii de huliganism se caracterizează prin vinovăție intenționată, intenție directă, adică făptuitorul înțelege că încalcă ordinea publică și exprimă o vădită lipsă de respect față de societate, că aplică o violență asupra persoanelor sau amenință cu aplicarea violenței, precum și faptul că acțiunile sale, prin conținutul lor se deosebesc printr-un cinism sau obrăznicie deosebită și dorește săvârșirea acestor acțiuni și survenirea consecințelor.

Elementul material al laturii obiective a infracțiunii de huliganism se realizează printr-o acțiune, care poate consta în săvârșirea, în public, de acte sau gesturi, în proferarea de cuvinte ori expresii sau în orice alte manifestări, acțiune care aduce atingere bunelor moravuri sau produce un scandal public.

Huliganismul este o faptă săvârșită în public, dar nu neapărat într-un loc public. Conform lit. c) și e) art. 131 Cod penal, fapta se consideră a fi săvârșită în public și atunci când este comisă: într-un loc inaccesibil publicului, cu intenția însă ca fapta să fie auzită sau văzută, dacă aceasta s-a produs față de două sau mai multe persoane, prin orice mijloace recurgând la care făptuitorul își dădea seama că fapta ar putea ajunge la cunoștința publicului.

Din cele menționate reiese cu claritate că întotdeauna infracțiunea de huliganism presupune ipostaze cu implicații publice. Dar, numai în unele cazuri este săvârșită în locuri publice.

Revenind la caz, se constată că, corect s-a statuat de către instanțele ierarhic inferioare, că desconsiderarea ordinii publice o demonstrează dorința făptuitorului de a profita de un pretext neînsemnat pentru răfuiala cu victima, ceea ce și s-a realizat prin acțiunile inculpatului Ceahur O. în speța discutată.

În consecință, instanța de recurs apreciază ca fiind corectă situația de fapt, stabilită de către instanțe, precum și, calificarea infracțiunii reținute în sarcina inculpatului, după semnele componente de infracțiune prevăzută de art. 287 alin. (3) Cod penal.

În continuare, Colegiul mai reține că criticile formulate de recurent au format obiect de discuție la judecarea cauzei penale în instanța de fond și de apel și, cărora instanțele de judecată ierarhic inferioare, le-au dat o motivare corespunzătoare, argumentată și pe larg expusă în prezenta decizie, soluție pe care instanța de recurs și-o însușește pe deplin și a cărei reluare nu se mai impune, avînd în vedere și faptul că verificînd hotărîrea atacată în raport cu prevederile art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, temeiuri de casare a hotărîrilor atacate, nu s-au stabilit.

În virtutea considerentelor expuse, instanța de recurs nu constată prezența erorilor de drept ce ar genera casarea hotărîrilor atacate sub aspectele invocate, deoarece soluția adoptată de către instanța de fond, care ulterior a fost menținută și de instanța de apel este întemeiată și motivată, măsura de pedeapsă aplicată inculpatului este echitabilă în raport cu circumstanțele cauzei, cu personalitatea acestuia și pericolul social al infracțiunii săvîrșite, iar faptele săvîrșite corespund încadrării juridice a normelor penale în baza cărora inculpatul a fost condamnat.

8. Pentru aceste considerente, în temeiul art. 432 alin. (1) – (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Rusnac Aliona în numele inculpatului, prin care solicită casarea sentinței Judecătoriei Bălți din 29 iulie 2013 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 09 aprilie 2014, în cauza penală privindu-l pe Ceahur Oleg Vladimir, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, publicată integral la 15 octombrie 2014.

Președinte

Ghenadie Nicolaev

Judecători

Vladimir Timofti

Nadejda Toma